

„Danstere“

ET NYHEDS- OG OPBYGGELSESMÅL FOR DET DANSKE FOLK I AMERIKA.

Danish Lutheran Publishing House, Blair, Nebraska.

„Danstere“ udgaa Onsdag i hver Uge. Pris pr. Aargang: De Forenede Stater \$1.50. Udlandet \$2.00

Bladet betales i Forskud. Bestilling, Betaling, Adressforandring, etc. med Undtagelse af Bidrag til Bladets Indhold adresseres DANISH LUTHER PUBL. HOUSE, Blair, Nebr.

Alle Bidrag til Bladets Indhold — Korrespondancer, Afhandlinger og andre Artikler — sendes til des Redaktør: A. M. ANDERSEN, Blair, Nebr.

Entered at Blair Post office as second class matter. Advertising rates made known upon application.

I Tilfælde af, at Bladet ikke modtages regelmæssigt, bedes man klage til det stedlige Postkontor. Skulde dette ikke hjælpe, bedes man henvende sig til „Danstere“'s Kontor.

Naar Lærerne henvender sig til Folk som avterter i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysning om det averterede, bedes de altid omtale, at de saa Avertisementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Støtte.

Nettelse. Ved en Fejltagelse kom der ingen Underretning om Anmeldelsen af Pauls Bog „Fra en religiøs Højskole“ i sidste Nummer af „D.“. Anmelderen er Prof. W. C. Mengers, Blair, Nebr.

Befendelses-Revision. Der har i længere Tid indenfor evangelisk-lutheriske Samfund her i Amerika været forhandlet om, hvilket Ord man skulde bruge i 3. Artikel foran Ordet „church“ enten „christian“ eller „catholic“. Nu berettes, at „Nova Scotia Synod“ entstemmig har besluttet at anbefale at bibeholde det gamle Ord „christian“, altsaa „the holy christian church“.

Nettelse. Side 4, Spalte 7 i sidste Nr., 7 a 8 Kommer fra oven, staar: „Saa lange Forskerne ikke er enige om deres Resultater angaaende Stabelen, da er det næppe Umagen værd at prøve paa at finde Stabelens Historie.“ Der er ubdelat en Linie. Sidste Del af Sætningen skal være: Da er det næppe Umagen værd at prøve paa at finde Sammenhæng mellem disse og Bibelens Stabelshistorie.

Der skal for Tiden være 4000 Diaconiser i aktiv Tjeneste i Forbindelse med Kirken i Europa, og dertil kommer endda 500 Diaconiser. Disse skal vilde dog være betydligt flere, om ikke alle vaa-bendigt: Mand maatte tjene som almindelige Soldater. I 1866 tjente 286 Diaconiser i Kirken. I 1870—71 var der 764 og nu 4000. Kaiserwertz alene har 679 Sønre og Præstevæbne ved Fronten foruden 625 forskellige andre Sjælvere. Diaconisehuset i Kongsberg har 417 Sønre og Præstevæbne i Schlesien har 120, som arbejder blandt faarede. Dette er et Udsagnis blandt al det meste, som følger med Kirken.

Kardinal Gibbons udmærkede sin 82 Aars Fødselsdag, den 23. Juli, som han tilbragte i Union Mills, Carroll County, Md., ved at erklære sig for almindelig Militæruddannelse som der, bedt mulige King for Amerika. „Orden er Gimmens første Lov“, sagde han, „og Orden kommer fra Autoritet og Værdighed.“

Prohibitionspartiet holdt sin Nationalkonvention i St. Paul, Minn., fra 19. til 21. Juli. Det nominerede J. Frank Hanley, tidligere Guvernør i Indiana, til Præsidentkandidat og Dr. Ira D. Vandrieth fra Nashville, Tennessee, til Vice-Præsidentkandidat. Dr. Vandrieths Nominering gjordes entstemmig, efter at andre Kandidater for Vice-Præsident-Embedet havde trukket sig tilbage.

Kvindeforeningen „Astenro“ i Duluth, Minn., som arbejder for Opførelsen af et Hjem for gamle der i Væsen, fik nylig en anonym Gave paa \$40,000 til Fremme for dette Forsaende. Gaven var fri for Betingelser eller Forbehold; det er helt overladt Forretningen at disponere over Beløbet uden Indblanding fra Gaverens Side. Det skal man ikke har ringeste Tvivl om, hvem Gaveren er.

Fortiaelse mellem Præster, Menigheder og Det danske Brodersamfund. Derpaa faarede Sophus Rebe, som var Dagens Gøvedtaler, at det indgik under det danske Brodersamfunds Told, hvad der ikke hidtil har effiteret et bedre Forhold mellem Kirken og Samfundet. — Hvorfor mon dette Samfunds Medlemmer da ikke flittigere besøger vore danske Kirker? Der er da vist ikke alene aaben Udgang men endog hjertelig Indbydelse til dem alle.

Immigrant-Missions-Forandring. — Paa Grund af, at Immigrationen her til Lands fra Sydland er stærkt aflaget, og Udgifterne ved at holde „Lutheran Pilgrims House“ paa State St., New York, gaende, lydes dette til Salgs for \$110,000. I Stedet for at opholde dette Hjem vil de, som understøtter denne Mission, vedligeholde et Bureau, som Missionæren, Prof. D. S. Reftin fremdeles vil forestaa.

Seminarie-Udbudelse. — Direktionen for Augustana-Institutionerne i Rock Island, Ill., lægger Planer for Opførelsen af en særskilt Seminarie-Bygning og flere Dormitorier. Alfred Magnuson, Carthage, North Dakota, har tilbudt \$10,000 til Opførelse af en Videnskabsbygning, der som Direktionen vil opføre en saadan for fem Aar er omme. For at kunne være forberedt paa at modtage den store Foramlina, som ventes til næste Aar for at fejre Reformationens 400 Aars Fødselsdag, har Direktionen besluttet at lpendere \$10,000 for at komplettere Auditoriet.

Mangel paa theologiske Studenter. — I de efternævnte lutheriske Synoders Aarsberetninger omtales, at Antallet af theologiske Studenter ved deres Seminarier er i Aftagende. Michigan-Synoden valgte en Komite af fire Præster, som skal forløge at genoplive Interessen for det Seminar Sagnanov. Komiteen for New York og New England-Synoderne, der valgte for at faa flere unge Mænd til at uddanne sig til Præstegerningen, anbefalede, at der ved Studiestiftelsen den 5. November i alle disse Synoders Kirker tales om den evangeliske Missions Trængsel til Arbejdere, og dens Anbefaling vedtoges. New York Ministerium beslager den færdige Redgang i Antallet af theol. Studenter ved Mt. Airy og anbefaler, at alle Menigheder benytter første Søndag efter Heligtreftefredsagen til at vække Interesse for Kravet, som Præstegerningen stiller.

„State-Prohibition.“

Prohibition eller Forbud mod Fabrication og Salg af beruende Drikke vinder om sig med raske Skridt her i Landet. Staten Maine har haft Forbudslov siden 1851. I 1880 kom Kansas med og i 1889 North Dakota. Saa langt vandt Sagen, som man ser, kun langsomt Fremgang. Og ligedan blev det ved at gaa indtil 1907.

Men fra den Tid af er det gaaet raskere med at faa vedtaget Statsforbud. I dette Aar kom Georgia og Oklahoma med paa Forbudslisten. I 1908 kom to andre Stater, nemlig Mississippi og North Carolina, med paa samme Liste; Aaret efter kom Tennessee med og 1912 West Virginia.

Men i de sidste Par Aar har Forbudsagen rigtig taget fart. Fem Stater om Aaret — Virginia, Colorado, Oregon, Washington og Arizona i 1914 og Alabama, Arkansas, Iowa, Idaho og South Carolina i 1915.

19 af vore 48 Stater har altsaa nu Forbudslov, og 10 af disse 19 er kommet paa Forbudslisten de sidste 2 Aar. Spilte Stater bliver de næste? Der er 5, som skal stemme om Forbudet: Utah, Montana, Idaho, Nevada, South Dakota, Vermont og saa Territoriet Alaska.

Personlig er vi naturligvis mest interesseret i, hvordan det vil gaa her i Nebraska, men Danstere interesseres jo ogsaa i de andre Stater, saa Bladet kan tale Sagen ogsaa der. Underligt nok, at det er saa, men Erklæringen viser, at ingen god Sag vinder Fremgang uden gennem Kamp. Saaledes ogsaa Udrædning af den hellige. Stærke Kræfter ruste sig, ja er fuldt „prepared“ til Kamp imod den.

Tilfælde har den dog forregnet sig, idet den har givet os des bedre Argumenter i Hænde til at befæmpe den eller Anledning til at imadega dens Argumenter. Og saa for nylig sendte man os et Avertisement, 12 Tommer langt og 9 Tommer bredt, som man vilde betale os for at faa optaget efter almindelig Avertisementspriser. Vhens fire engelske Blade optog det, men Danstere — — — Avertisementet er et Spørgsmaal: „Does Prohibition prohibit?“ undertegnet af „The Nebraska Profrivity League“ ved denne Forenings Embedsmænd og dens mange Vicepræsidenter, som vi omtalte sidst.

Det er ret mærkværdigt, at de Herrer Saloon-Effere vil spørge saaledes; thi — det er da indlysende, at dersom Forbud ikke forbyder, saa vilde de være helt ligegyldige for Sagen. Der er slet ingen Tvivl om, at „Prohibition prohibits“, men den kan ikke hindre, at der skal forbrud. At der i enhver Stat forefalder Tvivl, det berører ikke, at Forbudet med Tvivl ikke forbyder. Og det eneste, Vigeen præsterer i Retning af Væis for, at Forbud ikke forbyder, det er et Par Tilfælde fra Kansas. „Dopeta Capital“ af 3. Nov. 1915 omtaler, at der er solgt Afrik til et Par Højskoleleer, og saa at der er udfordret Arrestordre mod den Reger, som har solgt de stærke Drikke til — saa ret vi skønner — de samme to Dreng, 17 og 14 Aar.

Hattigere og vagere Argumentering for en Sag har vi ikke set. Hvorfor kommer de, der mener, at Saloonen er en Vælsignelse for Samfundet — Prægere, „Saloon-keepers“ og disse Runder — ikke aabent frem og viser os, hvad god Saloonen har udrettet og endnu udretter?

Prohibitionisterne og alle vi, som er inde for Forbud, er ikke bange for at staa ved Kendsgerninger angaaende Saloonvirksomheden. Der er nærliggende Eksempler nok paa, at Vælsignelsen har odelagt en Mængde Menneskers timelige Lykke og gjort dem ligegyldige for deres timelige og evige Frelse, at den har ruineret Hjem og dem, som boede i det, og været til stor Skade for Samfundet.

Og vi er ikke bange for at vaa-staa og hænde at ethvert Menneske er bedre tjent med aldrig at nede beruende Drikke end med endog at nyde dem med Waade.

Men nok for denne Gang, vi venter at komme tilbage til Sagens Drøftelse oftere, før Slaget skal færd i November.

Vor Koloni-Mission i Vest-Canada.

Den forenede danske Kirke har for nærværende fire Virksomheder i Vest-Canada. En Virksomhed ca. 20 Mil Vest for Vyen Jamesjail, Betsonia-Kolonien, en lille Virksomhed i Vyen Calgary og Standard-Colonien, samt en Virksomhed i Redvers, Calif.

I alle fire Virksomheder er der Fremgang, og der vil sandsynligvis efter Kirken blive en betydelig Indvandring til Canada ogsaa af vore Landsmænd baade fra „Staterner“ og fra Danmark. Derfor bør vi have et vaagent Øje, at vi som Kirkesamfund kan være rede til at fremhjælpe vore Landsmænd baade økonomisk, socialt og i kirkelig Henseende.

Ved Karsmødet i Charlton blev der gjort et godt Fremstid i den Retning. Det store „Canadian Pacific Railway Company“ var der repræsenteret paa en værdig og oplysende Maade ved Mr. P. D. Francis Herzer, som holdt en udmærket Tale ved Mødet, hvori han fremholdt dette store Jernbanesystems Kolonisationsplaner.

I denne Forbindelse maa det være mig tilladt at vedjæse følgende Stridelse til mig fra Mr. Allan Cameron, saalybende: Rev. G. B. Christensen, Pres., The United Danish Ev.-Luth. Church Audubon, Iowa.

Dear Sir: I wish to express to you my appreciation of your kind letter of June 19th and the reception you gave Mr. Herzer. He has just seen me with Mr. Hansen and they are today out looking over the districts that we are proposing to set aside for the colonization by your people and the district they are now looking at is very close to the Danish settlement at Standard. We find that one of the great

est aids to a happy and contented settlement is that the church, school and social conditions shall be pleasing, not only to the farmer but to his wife and family, that in a new country social and religious starvation causes unrest and does not tend toward a happy and contented condition. We find often amongst the missionaries of the various denominations working in this country that they are struggling against heavy odds to maintain their mission on account of the scarcity of people in each country belonging to their church, that in the older settlements in the United States and Canada with the young people growing up and wishing to take up land, their fathers find the price of land at home is so high that they can start them better in a newer country, that if we can help them to locate in districts where they will find their own people and their own church we are helping all interests and at the same time helping to colonize our country by getting good people on our rich field.

I wish to again thank you for your kindness to Mr. Herzer and to assure you that we will have great pleasure in working with you and your church in endeavoring to colonize your people in communities where the mission will become self supporting. Yours truly, Allan Cameron, General Superintendent.

Hj oventlaende Stridelse for vi den fortærlige Tanke frembragt, at gamle Folk i Distrikter eller Kolonier for des bedre at kunne danne Settlementer, der i enhver Henseende kan blive til samlet Ønske og Vælsignelse.

Canadian Pacific Railway Company vil ved dets Godepræsident Mr. Allan Cameron gøre i dette Støtte, hvad der kan tjene Kolonisationsagen bedst.

For Næstkommet er der et betydeligt Støtte Land aabent for danske Folk nær op til Standard-Colonien, hvor der alt er en organiseret Menighed.

I denne Maaned vil der blive omdøbt Præstort til alle vore Præster, som enhver, der maatte ønske at tage en Tur derop at besøge det nye Landstykke, kan saa hos dem.

Det er altsaa „C. P. R. Co.“ vi staa i direkte Forbindelse med og ikke Agenter. Deri er fuld Garanti. — Saa meget til Vejledning for laadanne, som vil gøre Brug deraf. I Udvælgelse G. B. Christensen.

Fløet af Livets Røberstytte.

(Af X.) Naar man aldes. Nu dunkles Synet, og Hinden hvidnes, Og Gangen jagtnes, og Søaret fringes. Og Nøsten søvner sin unge Aling, Og Hjertet jagtner sit Slag i Bringen.

Rid mindre Ridhu i Lovestraften, Rid mere trænet og drag med Aften. Rid mindre stejlt, naar med Ord der strides, Rid mere smjukt for hvad der lides. Rid mindre hidig for Guds og Være, Rid mere varjom mod hver ny Lære. Rid mindre Lytten til Klæffertunger, Rid mere Modhu, naar Ridhu sjunger. Rid mindre snæver i Sjæl og Sinde, Rid mere taktfuldt for Trøst og Vinde. Rid mindre haardhændt for egen Mening, Rid mere oplagt til Fred og Ening. Rid mindre troist mod hvad der løbes, Rid mere angistet ved hvad der støbes.

Saa slappes Selvdømmens frasse Løse, Saa kappes Jeghedens Ankerlove. Saa foldes brat vore Resjetelle, Hvor Tid og Evighed sammenfælle. Den sprængte Kanon. Paa Antropens Marker, Galbegravet

Hj Sand og Blade Vigger et Skots Af Domsfallber, Blouferrandret, Ransellettet, Græsbevoftet, Ruffellettet. Lødningsbølget Tjener som Vølg Tjener som Nede, En løjlig Spuro; — Hof saa forskom En Kanoner.

Vi maa tilbage, Siger de vise, Til Maturten. Og til dens Waade. — Hvad om vi fulgte Naturen her!

Thi vortes ikke Din Lørdensplet Til Død og Ode, Til Svæl og Sviltens Og Sorg og Støvel Og Ve og Vaade?

Engle fudrer Hjt i Lunden. Naadbr imælter Døbt i Skoven. Gvad betyder Sang og Jublen? Fred! Gvad attraar vort Andre, dybe, Lavse Hjerte? Fred!

Gvad forfandte Venge siden Englesangen? Fred! Naar vil Kirgens Gng forvinde? Naar vil Fredens Dag oprinde?

Søfarende er udført for en Blage, som vi Landmennesker heldigvis er fri for, men som ofte kan blive skæbnelang for Skibene. Det er de Smilbede, der klæber sig fast paa Skibskroget, og der indretter sig da behageligt, som Omstændighederne tillader.

Hvis nu dette Vaahang ikke med visse Mellemrum sneredes ved Strømbing, vilde det stultelig blive vanskeligt for Studen at bevæge sig frem gennem Vølgerne. Dette som forord til følgende.

Den befærdte Fabrikant, Henry Ford, der ved mere end een Ting er bleven berømt, er paa en Maade blevet som Tibet, der er besvangt med „barnacles“.

Med sit forretningensgeniale Blif- faa han, at hvis han specialiserede i een Motormodel og ansprænde al Kraft paa dennes Fuldkomnings- rejse, vilde han kunne fremstille en Auto, der ved sin Præisbillighed og Vaalidelighed kunde erobre Verdensmarkedet.

Og saaledes skete det da ogsaa. Men da andre snu Gøveder saa, hvilken jytrende Mæsse Autoer den Ford skabte, medens han samtidig bibeholdt den ene, samme Model (altsaa gaa de nye Moder en god Dag), undgaaede de efteraanden en Mængde glimrende Ideer til Fordautoens Fortkommele.

En færdig Nigand i New York skal have udtalt, at det er med en Ford Auto som med en Nationalitet: Vi vil alle have en saadan, men ikke gerner i se i den. Godt! — Nu er der allerede vel tyve Fabrikker, hvor man udelukkende laver „accessories“ for Ford Autoer, saa nu lader det sig gøre for ringe Befolkning at udfæstere sin Ford, saa ingen kan fænde den igen — ja, saa den vist naeppe kan fænde sig selv.

I Milwaukee udgives et Maanedsskrift, „The Fordowner“, hvori alle mulige og umulige Forbedringer til denne Kraftvogn averteres. Og naturligvis tjener disse Fabrikanter Venge som Sand med deres Opfindelser. Men det kunde være højt interessant at vide, om ikke Henry Ford kunde ønske at hale sin Forretning paa Bedding og læge at faa alle disse „barnacles“ afstræbet.

Det er ved at blive Dordid paa Vapir, hører man fra alle Sider. Ja, hvordan kunde det være anderledes! Saadan som man her i Landet har ruttet, ødslet med Vapir, det „biter“ alting.

Selv vi Danstere, der jo dog burde have en Smule Forstand paa Sparommelighed og Økonomi, vi kan ogsaa lade os henrive af den amerikanske Fløthed, saa vi, naar vi i. E. H. skriver Breve, kan benytte een Side af Papiret — — — Det her jo saa flot og forment ud!

Sparommelighed er en Gøvedd for et Folk. Og man kan meget godt spare uden at blive Pøger. Andrette sig økonomisk uden at være Onier. Den guldne Middeleje er ogsaa i dette Punkt den bedste at faa ind paa.

Efter den høde Als kommer den sure Svie — nu som altid. Efter den øslende Fløthed kommer Indskrænkningens Svirp. Men den, der altid brugte sin færdige Forstand, brugte begge Sider af Papiret, se, han vil jo aldrig udsættes for den Tort at nådes til ikke mere at kunne se ud i Vøsten med ubestrebne Sider.

Løser, hvad mon du i dine lille Linde mener om det kendte Mundheld: „A little nonsense now and then is relished by the wisest men.“ — Tror du, det har noget paa sig? Forer du op imod det som om det saft Doktor? Eller fortaar du det? Indrømmer og bruger du det? Saa længe man kan tage sig en god, hjertelig Vatter over lidt uskyldigt Nonsens, tranger man ikke lynderligt til at besøge Doktorer. Da kan man blæse hele Apoteket et Støkke.

De helliges Bistop.

Formedelt Guds store Naade er vort Fædreland indtil i Dag bleven sjaanet for den forjærdelige Kirke, der i disse Tider lægger store Dele af Europa øde. Guds Folk baade hjemme og herovre priser Herren, fordi han holdt vor Nation uden for Striden.

Ikke desmindre er Danmark for Tiden i Færd med at blive indviklet i en Kamp af langt større Værdning, en Kamp mellem Guds Rige og Verden, der muligvis kan føre til en Adskillelse mellem Kirke og Stat. — Karjagen til Striden er jo det evige Hvidstøb imellem Vhøts Børn og Mærkets Vagter, medens Anledningen var Præsten Krøbe-Rasmusen, der blandt mange andre Ting nævner Kristus at være født af en Jomfru, hvorefter Kristus Guddom jo selvfølgelig fornygtes.

Røst A. A. møntes til Embedsfortællelse, hvorefter Sagen indaandedes for Højesteretten, der fritog Præsten for Afstællelse, men indfød sig ikke paa at afgøre noget med Hensyn til Værelsesmaalet, hvorefter han var evangelisk-lutherisk eller ej, formentlig af den Grund, at saadanne Sager som Regel afgøres administrativt. Pastor A. A. sad endnu i sit gamle Kald i Skibsted, men var faldet til Vaalse, hvorefter hans Forsigtigste var vanskeliggjort, da Stiftets Biskop nægtede at give ham Skollats.

Imidlertid afgik — af gode Grunde — den hidtilværende Kirkeminister, og en Pastor Raulsen, der var Rigsdagsmand, overtog Kirkeministeriet. Den nye Minister vilde absolut sætte Partiets (De radikales) Villie igennem og have A. A. anbragt i Vaalse, men da Biskop Wegner stedse nægtede at give Skollats, sammenfaldtes Danmarks Biskopper til et Møde sammen med Ministeren. De nægtede alle at gaa med til at give A. A. Skollats, men da Ministeren fremlagde et Forslag til Lov, der gik ud paa, at en Præst, der ikke af Biskoppen kan faa Skollats kan af Ministeren overdrages Embedet inden dette og stilles under Ministerens Tilsyn, saaledes at Biskoppen intet har med ham at gøre, da gif Biskopperne alle som en ind paa at anbefale dette Forslag til Rigsdagen.

Det lyder da efter noget — og ser ud som noget! — Er det ikke en storartet Gde, at den, der ikke har Raad til en 1000-Dollars Bogn alligevel kan give det Udseende af, at han ejer en saadan.

Forøvrigt mener Deres ærbødige, at hvis der ikke vil være en uforfæltet Ford Auto selvst, pænt burde læse med Apollens Befordring.

Hermed er Kirkelampen i Danmark begyndt, og det lader til, at den vil blive udklæmpet med Kraft fra begge Sider, hvis det nuværende Ministerium ikke imidlertid gaar af. Kirkeministeren har den

vantro Presse paa sin Side, og den foarter intet Vaaben, der kan bruges imod den levende Menighed.

Menigheden staar paa den anden Side fast og forbereder sig til den opløslende Kamp. Kirkeministeren, der vel naeppe nok har nogen Fortiaelse af Livet i Kristus, efterkom han absolut vil have Nationalistisk anset til Præster for Guds Menighed, har kastet Håndtøffen og den levende Menighed tog Håndtøffen op.

Det, der i denne Sag nærmest har bedrøvet en Del af Guds Folk, er Biskoppens Stilling til og Biskoppens af Kirkeministerens Forslag om Nationalisternes løbhlendte Særstilling i Folkekirken og Anstættelse ved Ministeren som en Slags Værbiskop over samme.

Fra flere Hold jaar man Indtruf af, at Biskopperne ved denne deres Handling har tabt en Del af de helliges Tillid til dem, idet man gaar ud fra, at de i samlet Enhed i Kampens første Træning ikke med Kraft søgte at væge Menigheden mod Nationalisternes Anerkendelse i Folkekirken, men gaar efter paa et meget vigtigt Punkt, da det netop gjaldt en Afgørelse i denne betydningsfulde Sag, hvor Kirkefisk Biskopper uden alle Omstændigheder burde have staaet urofelige. Nu synes man, at de tog mere Hensyn til sig selv end til Menigheden, idet de søgte at blive fri for at give Skollats til og have Tilsyn med Nationalistene — en Vej udenom Nationalistene for deres egen Del, medens Menigheden ved den Lov kunde blive belæstet med en Mængde vantro Præster, hvilke igen kunde komme til at staa uden Tilsyn af en befendelsesløs eller fritankerisk Minister.

Det er nok muligt, at Biskopperne er bleven overrumplet ved dette Lovforslags Fremtrædelse, og flere af dem har ogsaa senere rettet lidt paa deres Stilling; men det er ikke desmindre befærdigt, at Biskopperne skulde give et saa forværreligt Lovforslag deres Støtte.

Med al Respekt for Danmarks Biskopper, maa vi jo dog hufse paa, at det ikke er den levende Menighed, der har faldet og anset dem i deres høje Stilling i Kirken. Deres Udnevnele er ofte stet af partipolitiske Grunde. Naar derfor T. E. H. en befendelsesløs eller fritankerisk Kirkeminister anfatter en Biskop, kan man vel næppe vente, at han skulde ansette en af den levende Menigheds kraftige Mænd.

Men dog, om det skulde se — hvad naeppe vil se — at Danmarks Biskopper skulde følge den levende Menighed i det afgørende Øjeblik, vil Menigheden til Trods herfor ikke være uden Biskop.

Det er jo en befærdt Sag at Wilhelm Beck i sin Livstid var betragtet som de helliges Biskop i Danmark. Han sad ganske vist ikke i en Biskop og bar ikke Hinderkorset paa Bystet, ej heller var han Regeringens Kontorchef; men han gjorde Israels Bogn med en fast Haand til Guds Være og de helliges Vælsignelse. Guds Folk saa op til ham som deres sande Biskop, der altid stod fast og uforærdet paa Livets Side i enhver Kamp mod Vantroen. Sæller ikke i hans Tid stod Biskopperne altid paa Livets Side. Vi erindrer saaledes Beck's Bemærkning i en Svartale til en Biskop: Jeg skulde ønske, at Andre Missionen vilde gaa ind i Biskoppen, og at Biskoppen vilde gaa ind i den Andre Mission.

Efter Beck's Død blev Profti Zeuthen kaeret til at fylde Beck's Plads, hvilket han gjorde til Menighedens Glæde og til Herrens Ære.

Da Zeuthen gif hjem til Herren, faarede Andre Missionen gennem sin Vejværelse Pastor C. Woe, Præst i Skanderup, til dette ansvarsfulde Embede, der ikke er oprettet af Staten, men af de hellige i Landet. Han er ikke anset af Ministeren og bærer ikke Tittel af Biskop, men han er i ny testamentlig Forstand de helliges Biskop i Danmark inden for Andre Missionen.

Det vilde være fløgt, om Kirkeministeren og andre Kirkepolitiske regnede lidt mere med den Mand, der i Kampens Gøde vil staa i Spidsen for den levende Menighed; thi de vil finde ham forberedt baade til Forsvar og Angreb med den levende Menighed bog sig og alle dens dygtige Drøftere, der vil vove alt for at bevare det aandelige Liv. Vi herovre vil med Interesse følge Kampen.

Brooklyn, New York City, N. Y., den 5. Aug. 1916. S. J. RILDT